

ΧΑΛΙΛ ΓΚΙΜΠΡΑΝ

ο προφήτης

ο κήπος
του προφήτη

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος
Επίμετρο: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο προφήτης – Ο κήπος του προφήτη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Prophet & the Prophet's Garden**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Khalil Gibran**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Μιχάλης Μακρόπουλος**
ΕΠΙΜΕΤΡΟ: **Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Γιώργος Κασσιδίδης**
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Θάνος Κακολύρης**
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Βάσω Βύρρα**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-6057-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800
e-mail: info@psychogios.gr	
psychogios.gr	

ΧΑΛΙΛ ΓΚΙΜΠΡΑΝ

ο προφήτης

ο κήπος
του προφήτη

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Επίμετρο: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

Ο προφήτης

Η ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Ο Αλ Μουσταφά, ο εκλεκτός και πολυαγαπημένος, αυγή ο ίδιος στη δική του ημέρα κι εποχή, χρόνια δώδεκα είχε που περίμενε στην πόλη της Ορφαλίζ για να 'ρθει το καράβι του, αυτό που πίσω θα τον γυρνούσε στο νησί εκείνο όπου γεννήθηκε.

Και τη δωδέκατη χρονιά, την εβδόμη ημέρα του Ελούλ, μήνα του θερισμού, ανέβηκε στον λόφο έξω από της πόλης τα τείχη, κοίταξε κατά τη θάλασσα κι είδε το πλοίο να 'ρχεται με το πούσι μαζί.

Τότε ορθάνοιξαν οι πύλες της καρδιάς του και πέταξε η χαρά του πάνω απ' τη θάλασσα. Τα μάτια έκλεισε και προσευχήθηκε μες στις ψυχής του τις σιωπές.

Θλίψη όμως τον κυρίεψε καθώς κατέβαινε απ' τον λόφο, και στην καρδιά του μέσα συλλογίστηκε:

Πώς θα φύγω γαληνεμένος και δίχως πίκρα; Όχι, την πόλη ετούτη δε θ' αφήσω χωρίς στο πνεύμα μου να έχω μια πληγή.

Μακριές ήτανε του πόνου οι μέρες, που στα τείχη της μέσα έχω περάσει, και μακριές ήταν της μοναξιάς οι νύχτες·

κι από τον πόνο του, τη μοναξιά του, να φύγει ποιος δίχως λύπη το μπορεί;

Πόσα είναι του πνεύματός μου τα κομμάτια που 'χω σε τούτους εδώ τους δρόμους σκορπίσει, πόσα του πόθου μου τα παιδιά που στους λόφους αυτούς τριγυρνάνε γυμνά, και μακριά τους δεν μπορώ να τραβηχτώ χωρίς πόνο και βάρος.

Ρούχο δεν είναι, από πάνω μου για να το ρίξω τη μέρα ετούτη, αλλά είναι δέρμα που με τα χέρια μου ξεσκίζω.

Μήτε είναι σκέψη, πίσω μου που την αφήνω, αλλά καρδιά που την έχουνε γλυκάνει η πείνα, η δίψα.

Ναι, άλλο να χρονοτριβήσω δεν μπορώ.

Η θάλασσα που όλα σ' εκείνη τα καλεί, καλεί εμένα τώρα και να σαλπάρω πρέπει.

Γιατί αν μείνω, κι ας καίνε οι ώρες στη νύχτα μέσα, θα 'ναι λες και παγώνω, κρύσταλλος γίνομαι, και σε καλούπι βρίσκομαι κλεισμένος.

Ολόψυχα θα το 'θελα μαζί μου να 'παιρνα ό,τι εδώ υπάρχει. Μα πώς;

Μια φωνή δεν μπορεί τη γλώσσα, τα χείλη να πάρει μαζί, που της δίνουν φτερά. Μονάχη, να αναζητήσει πρέπει τον αιθέρα.

Και δίχως τη φωλιά του, μονάχος ο αϊτός στον ήλιο μπρος θενά πετάξει.

Σαν έφτασε τώρα στα ριζά του λόφου, στράφηκε προς τη θάλασσα ξανά κι είδε το πλοίο του να πλησιάζει στο λιμάνι, και τους ναυτικούς στην πλώρα, του τόπου του τους άντρες.

Φώναξε τότε σ' αυτούς η ψυχή του, κι είπε:

Ποι της αρχαίας μου μητέρας, των κυμάτων καβαλά-ρηδες,

Πόσο συχνά στα όνειρά μου έχετε αρμενίσει. Και τώρα στον ξύπνο μου έρχεστε, που αυτός είναι το πιο βαθύ απ' τα όνειρά μου.

Είμαι έτοιμος να φύγω, και η λαχτάρα μου πλησίτια το αγέρι περιμένει.

Μία ανάσα θα πάρω ακόμα, μόνο, σε τούτο τον ασά-λευτο αέρα, και μια ματιά μ' αγάπη πίσω θενά ρίξω,

Κι έπειτα ανάμεσά σας θα σταθώ, θαλασσινός εγώ στ' ανάμεσο θαλασσινών.

Κι εσύ, θάλασσα απέραντη, ακοίμητη μητέρα,
Που μόνη εσύ είσαι για το ρυάκι, το ποτάμι, ελευθερία και γαλήνη,

Μία φορά μονάχα ακόμα θα φιδογουρίσει το ρυάκι ετού-το και μια φορά το ξέφωτο αυτό θα μουρμουρίσει,

Κι έπειτα σ' εσένα θενά 'ρθώ, μια στάλα χωρίς πέρας σ' έναν απέραντο ωκεανό.

Κι εκεί που βάδιζε είδε από μακριά άντρες, γυναίκες,

ν' αφήνουν τους αγρούς, τ' αμπέλια τους και βιαστικά για της πόλης τις πύλες να κινούν.

Και τις φωνές τους άκουσε το όνομά του να καλούν, από χωράφι σε χωράφι να λένε αναμεταξύ τους για του караβιού του τον ερχομό.

Και είπε μέσα του:

Θα είναι ημέρα μάζωξης του χωρισμού η μέρα;

Και θα ειπωθεί πως ήτανε το βράδυ μου στ' αλήθεια η αυγή μου;

Και τι θα δώσω σ' εκείνον που τ' αλέτρι άφησε στ' όργωμα πάνω, σ' αυτόν που τον τροχό της στροφιλιάς στάματτησε κει που πατούσε το σταφύλι;

Θα γίνει η καρδιά μου δέντρο φορτωμένο με καρπό, να τον μαζέψω και να τους τον δώσω;

Και σαν πηγή θα αναβρύσουν όσα λαχταρώ, τις κούπες τους για να γεμίσω;

Άρπα είμαι, που να μπορεί του παντοδύναμου το χέρι να αγγίξει, ή φλάουτο, για να περάσει από μέσα μου η πνοή του;

Είμαι ένας που σιωπές γυρεύει, και στις σιωπές τι θησαυρό έχω βρει που να μπορώ με σιγουριά να τον μοιράσω;

Αν του θερισμού μου η μέρα είναι αυτή, σε τι αγρούς τον σπόρο έσπειρα και πότε, σε τι εποχές που έχω λησμονήσει;

Αν είναι αυτή στ' αλήθεια η ώρα που το φανάρι μου υψώνω, δεν είναι η φλόγα μου που μέσα του θα καίει.

Άδειο και σκοτεινό το φανάρι μου θα υψώσω,

Κι ο φύλακας της νύχτας λάδι θα το γεμίσει και θα τ' ανάψει επίσης.

Αυτά με λόγια είπε. Πολλά όμως στην καρδιά του έμειναν ανείπωτα. Γιατί το πιο βαθύ του μυστικό δεν μπορούσε ο ίδιος να το πει.

Κι όταν μπήκε στην πόλη, ήρθαν όλοι να τον συναντήσουν και του φώναζαν με μια φωνή θαρρείς.

Και οι γέροντες της πόλης στάθηκαν παραμπρός και είπαν:

Μη φύγεις ακόμα μακριά μας.

Ήσουν γέμα στ' απόβραδό μας και η νιότη σου όνειρα μας έδινε να ονειρευόμαστε.

Δεν είσαι ανάμεσά μας ένας ξένος μήτε μουσαφίρης, αλλά γιος και πολυαγαπημένος μας.

Από λαχτάρα για της όψης σου τη θέα, τα μάτια μας να τυραννιούνται μην τα κάνεις.

Και οι ιερείς κι οι ιέρειες του είπαν:

Τα κύματα της θάλασσας μην κάνεις τώρα να μας χωρίσουν, και τα χρόνια που μαζί μας πέρασες ανάμνηση να γίνουν.

Στ' ανάμεσό μας, ένα πνεύμα, έχεις βαδίσει, κι ο ίσκιος σου φως ήτανε στα πρόσωπά μας.

Πολύ σ' έχουμε αγαπήσει. Άλλαξη όμως ήταν η αγάπη μας και με πέπλα σκεπασμένη.

Τώρα όμως σου φωνάζει δυνατά, και μπρος σου θα φανερωνόταν.

Ποτέ η αγάπη το βάθος της δεν ξέρει, παρά σαν έρθει η ώρα του χωρισμού μονάχα.

Κι άλλοι ήρθαν και τον ικέτεψαν κι εκείνοι. Όμως αυτός δεν τους απάντησε. Έσκυψε μόνο το κεφάλι, κι όσοι κοντά του έστεκαν είδαν πως δάκρυα στο στέρνο του κυλούσαν.

Κι αυτός και οι άνθρωποι προχώρησαν προς τη μεγάλη πλατεία στον ναό εμπρός.

Κι από το άδυτο εκεί πρόβαλε μια γυναίκα η Αλμίτρα. Μάντισσα ήταν.

Την κοίταξε με περίσσια τρυφεράδα, γιατί εκείνη πρώτη τον είχε γυρέψει και πίστεψε σ' αυτόν, όταν δεν είχε στην πόλη παρά μία μονάχα ημέρα.

Τον χαιρέτησε και του 'πε:

Προφήτη του Θεού, που το υπέρτατο αναζητείς, έχεις καιρό πολύ που πέρα μακριά για το καράβι σου αγναντεύεις.

Και τώρα ήρθε το καράβι και να φύγεις πρέπει.

Είναι βαθιά η λαχτάρα σου για τη γη που στις μνήμες σου αναθυμάσαι, και που οι πιο μεγάλοι σου οι πόθοι κατοικούν· και δε θα σ' έδενε η αγάπη μας, μήτε οι χρείες μας σε κρατούν.

Προτού πια μας αφήσεις, όμως, να τι σου ζητούμε, να μας μιλήσεις και τη δική σου αλήθεια να μας πεις.

Στα παιδιά μας θα τη δώσουμε εμείς, κι αυτά πάλι στα παιδιά τους, και δε θα χαθεί.

Στη μοναξιά σου μέσα, των ημερών μας μάρτυς ήσουν, και στην ξαγρύπνια σου έχεις ακούσει του ύπνου μας το γέλιο και το δάκρυ.

Τώρα, λοιπόν, φανέρωσε μας τον εαυτό μας, πες μας όλα όσα σου 'χουνε δειχτεί, που είναι στις γέννας και στου θανάτου το διάμεσο.

Κι αυτός απάντησε:

Λαέ της Ορφαλίζ, για τι μπορώ να πω, πέρα απ' ό,τι και τώρα ακόμα ανασαλεύει στις ψυχές σας μέσα;

Ένα πυκνό, σπάνιας ομορφιάς, πολυδιαβασμένο, πολυσυζητημένο, ολιγοσέλιδο βιβλίο, θρυλικό πια, που θαρρείς πηγαίνει από γενιά σε γενιά, από τον παππού στον εγγονό, δίχως να χάνει στο διάβα του χρόνου ούτε στάλα απ' την ικμάδα του ούτε ρίνισμα από τη ρώμη του, κι ας έχουν κυλήσει εκατό και πλέον έτη από την πρώτη του εμφάνιση.

Από το επίμετρο του Γ.-Ι. Μπαμπασάκη

ΠΟΙΗΤΗΣ, ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΗΣ, ο Λιβανέζος Χαλίλ Γκιμπράν έχει αγγίξει εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο με το αριστούργημά του *Ο προφήτης* (1923) και τη συνέχειά του *Ο κήπος του προφήτη* (1933), έργο το οποίο εκδόθηκε μετά τον θάνατο του συγγραφέα.

Μέσα από την ιστορία του προφήτη Αλ Μουσταφά και τις συζητήσεις του με διάφορους ανθρώπους, ο Γκιμπράν μάς προσφέρει με συγκλονιστική απλότητα αλλά και κατασταλαγμένη σοφία έναν παρηγορητικό στοχασμό για τα μεγάλα ζητήματα της ζωής.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30886